

РЕШЕНИЕ

№ 6633

гр. София, 05.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 30.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова

Луиза Христова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Николова, като разгледа дело номер **9343** по описа за **2012** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Председателя на комисията за регулиране на съобщенията, чрез процесуален представител юрк. Ст. Х., срещу решение от 27.07.2012 г., постановено по н.а.х.д.№ 18388/2011 г. от 4-ти състав на СРС, НО.

С обжалваното решение е отменено изцяло Наказателно постановление № 0121 от 11.07.2011 г., издадено от Председателя на Комисията за регулиране на съобщенията /КРС/, с което на [фирма] на основание чл. 335, във вр.чл.260, ал.2 от Закона за електронните съобщения /ЗЕС/ е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2 000 лева.

В жалбата се поддържа, че оспореното решение е незаконосъобразно, като постановено в противоречие с материалния закон. Твърди се, че неправилно районният съд е приел, че са налице съществени процесуални нарушения.

Ответникът – [фирма] е депозирал писмени бележки, в които изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище, че касационната жалба е неоснователна и решението на Софийския районен съд следва да бъде оставено в сила.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното

решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

Районният съд е приел фактическа обстановка, която е безспорна между страните. Установено е, че по повод жалба на абонат на ответника е извършена проверка, въз основа на която е съставен АУАН № С-031/08.02.2011 г. за нарушение на чл.260, ал.2 ЗЕС – търговското дружество не е предоставило на своя абонат Н. З. Т. - Г. детайлизирана сметка за ползваните от нея услуги, касаещи период на отчитане 14.08.2010 г. – 13.09.2010 г. ведно с данъчна фактура. Въз основа на АУАН при идентично описание на нарушението е издадено НП № 0121/11.07.2011 г.

За да отмени наказателното постановление въззивният съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения. Районният съд е постановил, че както в АУАН, така и в НП, липсва ясно и конкретно описание в какво се състои нарушението. Констатациите в констативния протокол, на базата на които е съставен АУАН, не са преповторени в самия акт, т.е. не са ясни обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Поради това съдът е възпрепятстван да провери дали фактите в констативния протокол намират или не потвърждение в доказателствата, а жалбоподателят – да може пълноценно да реализира правото си на защита. Същата причина прави невъзможна и преценката на съда относно приложимостта на изменението на чл. 260, ал.2 от ЗЕС, обн. в ДВ, бр. 105/29.12.2011г., както и относно спазването на преклузивните срокове за образуване на административно-наказателното производство.

Настоящият състав счита тези изводи за неправилни и не намиращи опора в събраните по делото доказателства. В АУАН и в НП има ясно описание в какво се състои нарушението, посочен е и отчетния период, за който не са предоставени детайлизирана сметка и фактура, посочена и датата на нарушението – тъй като то се изразява в бездействие, то е установено към момента на извършване на проверката, като е посочен и периода на отчитане, след който според административнонаказващия орган се поражда задължението за предоставяне на двата документа.

По делото не се спори, че търговското дружество е издало детайлизирана сметка и данъчна фактура на абоната си на 29.10.2010 г. Предмет на спора е дали посочената сметка и фактура са предоставени на абоната и ако да – на коя дата е станало това. Действително чл.260, ал.2 ЗЕС в редакцията на текста към момента на извършване на нарушението, не предвижда срок за изпълнение на това задължение. Такъв едномесечен срок е въведен с изменението на ЗЕС /ДВ,бр.105/29.12.2011 г./, но по време на извършване на нарушението не е съществувал, т.е. ежемесечното издаване на фактури не е обвързано със срок за получаване на същите от абоната. Безспорно обаче чл. 260, ал.2 от ЗЕС в редакцията му към момента на извършване на нарушението предвижда такова предоставяне.

В случая по делото липсват доказателства, че на абоната са предоставени детайлизирана сметка и фактура за посочения по-горе период. Доколкото абонатът е заявил получаване на информацията за месечните сметки за ползваните услуги в електронен вид, то ответното дружество не е представило доказателства за изпращането ѝ в електронен вид, респ. за получаването ѝ от абоната на посочен от него електронен адрес. Фактът, че абонатът е заплатил дължимата сума по фактурата

за посочения период на дата на издаването ѝ – 29.10.2010г., не е надлежно доказателство за това, че предварително е получил тази информация. Заплащането на тази дата може да се дължи на обикновената грижа за изпълнение на задължения, осъществявана чрез периодична проверка в офисите на [фирма] за издаване на фактура. Същото не освобождава

дружеството от задължението му да предостави посочените в чл. 260, ал.2 от ЗЕС документи на абоната. По делото липсват доказателства, че към деня на проверката от административно-наказващия орган – 10.11.2010г., посочените документи са предоставени на абоната, както не е ясно дали са му предоставени и към момента.

Не могат да бъдат споделени доводите на процесуалния представител на ответното дружество, че е изтекъл преклузивния срок за съставяне на АУАН в 3 месечен срок от откриване на нарушителя. Същият е установен при извършване на проверката, когато е установено и нарушението, т.е. на 10.11.2010г. Меродавен е моментът на установяване на нарушителя от контролния орган, а не моментът на подаване на сигнал до контролния орган, в който се твърди нарушение и се сочи извършителя му. АУАН е съставен на 08.02.2011г., т.е. два дни преди да изтече посочения по-горе преклузивен срок.

Въз основа на тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение, постановено по н.а.х.д.№ 18388/2011 г. от 4-ти състав на СРС, НО, с което е отменено Наказателно постановление № 0121 от 11.07.2011 г., издадено от Председателя на Комисията за регулиране на съобщенията, следва да бъде отменено.

По изложените съображения и на основание чл. 222, ал. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, XIV-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 27.07.2012 г. по НАХД № 18388/2011 г., на Софийски районен съд – НО, 4 състав.

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 0121 от 11.07.2011 г., издадено от Председателя на Комисията за регулиране на съобщенията /КРС/, с което на [фирма] на основание чл. 335, във вр.чл.260, ал.2 от Закона за електронните съобщения /ЗЕС/ е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2 000 лева. РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.